

## „Slava Vodniku!“

### I.

#### Vodniku.

Razkrit je kip. — Na onem mesti,  
 Kjer delal si za narod svoj,  
 Živeč le zanj v ljubezni zvesti,  
 Postavljen spomenik je tvoj;  
 Mi vijemo ob njem spomine  
 Iz tvoje, naše zgodovine . . .  
 Grenkó-sladak je pač spomin:  
 V minule dni okó nam gleda,  
 Kar gleda, to je dedov beda,  
 A ti, Slovenov prvi sin,  
 Glasnik si prvi njih vrlin!  
 Glasnik, vodnik! — Navdušen glas  
 Poslal si v mesto, trg in vás,  
 Da oživila bi beseda,  
 Očetov glas na rodnih tleh . . .  
 Ostrmel ded je v glasih teh:  
 Kar čul je v teku davnih časov,  
 To slišal je iz tvojih glasov!  
 In zbistril se je vid mračán  
 In z novo silo se pričelo  
 Pokojno je, duševno delo,  
 Slovenstvu vstal je lepši dan!

Globoko nam v duši  
 Klic žije glasán,  
 Navdušena pesem:  
 »Ilirija, vstan'!«  
 »Slovenija, vstani!«  
 Prepevamo mi;  
 Ne peli bi tega,  
 Da nisi žil — ti!

Tod zreš na nas! . . . Na onem mesti,  
 Kjer delal si za narod svoj,  
 Živeč le zanj v ljubezni zvesti,  
 Razkrili spomenik smo tvoj.  
 Iz pesmij ti pletemo lovor,  
 V slovesni spev se zlija govor:

»Po tebi ni sina,  
 Ne hčere biló:  
 Dovólj je spomina,  
 Te pesmi pojó!«

Izgubil je s tabo  
 Vodnika naš ded;  
 Kot prvega pevca  
 Slavi te naš svet.

V blagosti dneh in dneh nezgode  
 Slavil te rod hvaležni bode —  
 Naš prvi pevec Valentin,  
 Da večno žil bi tvoj spomin! —

A. Funtek.



### II.

#### Ob slovesnem razkritju

#### Vodnikovega spomenika.

Kaj li pač praznje tako naodeta je danes Ljubljana,  
 Zorni nevesti nalik sredi slovenske zemljé?  
 Bo-li visoki jo gost počastil sè svojim pohôdom,  
 Mórda obišče jo car, mórda kraljica krasná?  
 Praznik praznuje Sloven, sijajni svoj národni praznik,  
 Njemu v hvaležni spomín, ki mu buditelj je bil.  
 Žarno zaznáł se je dan — prisvetil je v mili nam zôri —  
 Lep kot nijeden pred njim: naše zavednosti dan.  
 Vzbudil je narod iz sna, in narod goreč je prihitel,  
 Kazat hvaležnost in čast njemu, ki bil mu vodník.  
 Bronast na marmorju kip postavil je možu Vodniku  
 V trajne zahvale dokaz, v večne ljubezni pomník.

Danes pa zbral se nešteti je v stolici zemlje slovenske,  
 Slavlje prekrasno slavit: soho spominsko razkrit. —  
 Padel je zástor . . . In rod z navdušenim srcem pozdravlja  
 Pevca Ilirije, sólz rôsno je mnogo oko.  
 Kaj ne? Kakó ne? Krasàn je v sreči in svóbodi zlati  
 Robstva bolestni spomin, sveto rešnika ime.  
 Robje pa bili smo mi; trdó nam je rámena žulil  
 Jarem tujinstva, temà krila je naše nebo.  
 V temi zasnil je zor rešnika Vodníka na nebu:  
 Bujno prodril je temò, jasno med nas posijal.  
 Danes pa — praznik le-tá pričuje, da svita se v jutru  
 Lepši, še lepši nam dan, polne svobodnosti čas.  
 Skoraj bo, skoraj bo tu . . . Le srčno za njim — za Vodníkom —  
 S praporom bojnim naprej dvignimo, bratje, se v boj!  
 Blagor mu, kdor se za dom očetni bojuje, žrtvuje:  
 Národov sveti vladar blágoslov svoj mu rosí,  
 V srcih potomcev živi vekovito v svetlòbi nebesni,  
 Z lávorom zlati spomin venča hvaležni mu sin!

M. O.



## III.

## Vodníku,

povodom odkritja njegovega spomenika.

**O**dstrt je kip. — Pogledov tisoč jasnih  
 Obrača se na spomeník.  
 Odstrt je kip — in vzklikov tisoč glasnih  
 Odmeva: Slava ti, Vodník!  
 Postavil rod ti kip je vekoviti  
 In danes ti ga z vencí slave kiti.  
 Tod živel si, tod deloval, — ne záse,  
 Temveč za dragi narod svoj.  
 Modric nečuvenih slovenskih glase  
 Mu prvi bajal duh je tvoj.  
 Strmeč poslušal prs je tvojih jeke,  
 Poslušá še je in je bo na veke!  
 Pastir duhovni pasel si naš narod,  
 V svetišči vcepljal vanj krepost;  
 In kot učitelj rahlo v mladi zarod  
 Naukov vsajal si blagost.  
 V svetišči, v šoli, v miru, tudi v boji  
 V prospeh si živel domovini svoji.  
 Mrtvó telo strohnelo ti je v zemlji,  
 Duh tvoj med nami pa živí;  
 In spomeník na kamenitem temlji  
 Nam glasno danes govori:  
 »Spomin si večén v narodu osnuje,  
 Kdor Bogu, bratu, domu se žrtvuje!« —

A. M.

